

Els experts avisen que l'èxtasi torna com a droga adolescent després de la pandèmia

L'edat d'inici de les addiccions a substàncies i a les pantalles continua baixant

MAYTE RIUS
Barcelona

L'èxtasi torna a ser droga de moda entre els adolescents. "El cànnabis continua sent la substància a què majoritàriament estan enganxats els nanos que tractem, però hi comença a haver casos d'èxtasi, i feia temps que no en vèiem", van explicar la psicòloga Gemma Garcia i el psiquiatre Rafael Jiménez, del Centre Spott de la Diputació de Barcelona, ahir després d'un acte per celebrar el 40è aniversari del que va ser el primer centre d'atenció a les drogodependències a Espanya. I vinculen aquest ressorgiment de l'èxtasi amb la pandèmia. "Després de la repressió que va suposar el confinament, en especial per als adolescents, molts han sortit de manera desordenada a reunions massives i botellots on han desfasat molt, i l'èxtasi ha ressorgit en aquests grups d'iguals".

Jiménez apunta que, si abans de la pandèmia molts dels nanos amb problemes d'addicció que atenen acompanyaven el consum de cànnabis amb alcohol i tabac, ara l'acompanyen amb pastilles: "Comencen amb l'èxtasi com a cosa de festa, després passen a prendre'l a qualsevol hora i, quan es veuen molt alterats o inquietos, comencen a compensar-los amb benzodiazepines, amb el consum d'ansiolítics".

No és l'únic canvi que ha introduït la pandèmia en matèria d'addiccions. L'equip del Centre Spott també ha vist créixer els casos d'ús problemàtic de les pantalles. "El confinament va augmentar les hores d'exposició dels nanos a les pantalles, i a



Sonia Fernández, Rafael Jiménez i Joan Bosch, de l'equip d'experts en addiccions del Centre Spott

40 anys d'atenció a la drogoaddicció

■ El Centre Spott va iniciar la seva activitat el 1981 per donar resposta a la problemàtica social derivada del consum d'heroïna, i en els seus 40 anys d'existència s'ha anat adaptant als canvis en la realitat de les addiccions. El 2014 va centrar la seva activitat en adolescents i es va obrir a addiccions de comportament, com va recordar la diputada d'Igualtat

i Sostenibilitat Social de la Diputació, Lluïsa Moret. Els responsables dels tractaments resumeixen així l'evolució del centre: de l'heroïna i les llistes d'espera per a la metadona es va passar a casos d'èxtasi i cocaïna, després a joves magribins que inhalaven cola... fins a arribar a l'actual hegemonia de l'addicció al cànnabis i la irrupció de l'abús digital.

natives per a ells en el seu àmbit.

L'equip de Spott, que rep joves i famílies derivats pels serveis socials o pels jutjats de tota la província de Barcelona, també ha detectat que tant el consum de drogues com l'ús problemàtic de les pantalles cada vegada comença a edats més primerenques. En els usuaris de drogues, l'edat mitjana a què arriben a tractament és de 16 anys, però el consum comença cap als 13. "El punt crític és el segon curs de l'ESO; molts proven les drogues a l'estiu entre primer i segon", emfatitza Fernández.

En el cas de l'abús de pantalles, l'edat d'inici del tractament són els 14 anys, "però ja en comencen a arribar molts amb 13, perquè als 9 ja tenen mòbil".

El perfil dels adolescents que

L'acceptació social més gran del cànnabis fa que només es tractin les addiccions quan ja estan molt instaurades

abusen de substàncies o de pantalles és diferent. "El primer és més externalista, sol presentar més problemes de pressió de grup, entorn familiar desestructurat, mala gestió emocional; el segon és un perfil més internalitzat, de poques habilitats socials, caiguda del rendiment acadèmic...", detalla Fernández. Però tant en un cas com en l'altre, més d'un 70% presenten patologia dual, tenen algun problema de salut mental.

Un altre aspecte que comparten és que arriben amb l'addicció molt instaurada, cosa que complica la seva recuperació. I Jiménez té clara la causa: "L'acceptació social del cànnabis i la normalització del fracàs escolar, la menor exigència per passar de curs, són nocius perquè el consum de drogues o de pantalles no disparen les alarmes fins que ja està molt establert, i no podem fer treball preventiu, hem de fer intervenció".

molts pares fins i tot els va anar bé, però després de tornar a l'activitat, quan els pares han volgut posar ordre i rutines a la vida d'aquests nanos, han vist que no podien, que reaccionaven amb molta agressivitat o amenaçaven de suïcidar-se si els prenién el mòbil o el wifi", explica la psicòloga Sonia Fernández.

El seu col·lega Joan Bosch assegura que trencar aquestes inèrcies d'addicció és especialment difícil en els casos d'adolescents que viuen fora de grans poblacions, en urbanitzacions o zones rurals, perquè sovint no troben activitats de lleure alter-